

SIRENE

„Jedan, dva, tri, četiri, pet...“, brojao je Luka čela naslonjenog na hladni kamen, u zamračenom, vlažnom tunelu izdubljenom u njegovoj zgradi. Oko njega su se hihotala stopala. Bar je tako zvučalo dok je imao sklopljene oči. Kao da na svijetu postoje samo stopala koja trčkaraju okolo i veselo se hihoću.

„Šest, sedam, osam-“

„Ššš, vidjet će nas tu! Bjež! Tamo!“ Mirin glasni šapat odao je njegovu poziciju.

„Deveeeeeet“, Luka rastegne devetku. Kupovao im je vrijeme da se sakriju kako spada.

„Deset!“ Luka makne ruke s očiju i pruži ih, pripremvši dječje kandže za borbu, „Tko se nije skrio, magarac bio!“

Ima ih pet za pronaći. Mia. Miro. Petar. Tomo. Iva.

Strategija.

Mia je najviše od svega voljela ljuljačke i grč u donjem dijelu jednjaka nakon dvadeset minuta provedenih na jednoj. Bit će u parkiću.

Miro je volio tatin crni BMW. Tata je radio u gradskom vijeću pa si ga je mogao priuštiti. Miro je objasnio da je to zato što dobro radi s „hljebom“.

Petar je volio štakore. Njega bi mogao eliminirati s liste zajedno s Mijom.

Tomo je s druge strane uvijek bio problematičan. Volio se pentrati po balkonima, po drveću, a između ostalog i bratu na glavu, zbog čega ga je redovito zvao „Majmunom“. Znači, trebat će gledati gore. Možda i sam padne.

Iva je mogla biti bilo gdje. Nije joj se ništa gadilo pa se tako mogla sakriti i u kontejner. Zato je odlučio nju ostaviti za kraj. Razmišljat će putem gdje bi mogla biti.

Razradio je tako gdje će tko biti. Sada ih je bilo važno uloviti prije Sirena.

Sirene su bile tu već neko vrijeme. Kada je prva pala, majka mu je objasnila da se nema što bojati dok god osluškuje njihov pjev i na vrijeme se sakrije. „One ti se isto igraju, znaš? Pjevaju na nebu kako bi vidjele koja ima najljepši glas. One najlošije ispadnu iz igre. No, budući da su jako velike, moraš paziti da te ne poklope.“

„Zar se ne povrijede kada padnu?“ Luka ju je upitao.

„Ne. Podignu se, obrišu na tonu prašine sa sebe i odlete natrag u nebo“, mama mu je pokazivala napuknuti strop.

„Ha!“ Luka pronađe Miru iza crnog BMW-a. Ovaj se pobuni, iako je i sam znao da nije odabrao najbolje sklonište. Svi u kvartu su znali da je to auto njegovog tate. On im je to rekao.

„Tu si!“ Luka pronade Miju. Sakrila se u kućicu na vrhu tobogana. Nesreća njena pa je baš u toj kućici jednom poljubila Luku u obraz. Iskoristio je to protiv nje. Neće ga više nikada poljubiti u obraz. Petra će. Petar voli životinj-

„Eto te!“ Luka primijeti da Mija pogledava prema Petrovom skrovištu. Ovaj put uspio se uvući skoro cijelim tijelom u kanalizacijski odvod. Poslije će morati svom ocu objašnjavati zašto smrdi više nego inače. U školi će morati objašnjavati otkud mu masnica. „Potukao sam se s ogromnim štakorom. Mislim da im je ovo čak bio kralj“.

Tomo je pao s obližnjeg drveta, poderao dlan i izgrebao koljeno. Ništa strašno.

Luka je zaključio kako ima glupe prijatelje. Čak troje ih se sakrilo na istom mjestu! Bolje za njega. Još samo Iva.

Sirene zapjevaju.

„Jesi li ti ikad vidio jednu od tih sirena, Luka?“ upita ga Tomo.

„Ne. Ali, mama kaže da su stvarno prelijepa. Toliko lijepe da oslijepiš, ako se zagledaš u njih. Zato i stavljamo rolete kada se krenu igrati. Da sačuvamo oči.“

„Ja ne želim biti slijepa!“ Mia prestrašeno krikne i pobjegne doma. Kućica među zgradama, derutna i toliko istrošena da se mrvila. Zezali su je da živi u jednom velikom keksu.

„Sljedeći put nastavljamo!“ Petar kaže i odleti u svoju zgradu nasuprot parkiću. Za sobom pusti ogroman oblak kanalizacijskih miomirisa.

„Uzet ću od tate one posebne naočale sa utarljupčibastim filterom! Idem ga odmah pitati ako mi ih posudi!“ Miro pojuri doma.

„Ajde, Luki!“ Tomo ga pljesne po ramenu i pobjegne u drugom smjeru. Popne se na balkon prvog kata, kao pravo majmunče.

Luka bez previše razmišljanja pohita prema ulazu i začas se uspne uz cik-cak stepenište, probijajući se kroz oblak miomirisa različitih ručkova pomiješanih s jednim odurnim bapskim parfemom bake sa sedmog kata, koja je valjda točala svoje smežurano tijelo u kadi napunjenoj tim smradom.

Mama ga dočeka na otvorenim vratima i brže-bolje ih za njim zaključa. Uzdahne. Pribere se kako ne bi primijetio njen strah.

„Što je bilo? Niste se lijepo igrali?“ upita ga, sakrivši majstorski svoju brigu.

„Ma jesmo, jesmo! Ali, te glupe sirene! Nikako da završimo igru do kraja!“ Luka joj objasni, „Ovaj put je samo Iva ostala!“

„Drugi put, Lukica“, mama ga podraga po glavi, „Ali, sigurno je to neki rekord? Vrijedno palačinki. Što kažeš?“

„Da!“ Luka veselo usklikne.

Tog puta jedna sirena pala je dosta blizu Lukine zgrade. Provirio je oprezno ispod rolete uvjeren da je nesretnica sletjela u kontejner. Htio je bar jednom vidjeti koliko je lijepa. No, na njegovu nesreću već je odletjela, odignuvši za sobom oooooogroman oblak prašine. Istopljeni metal koji je pustila za sobom otkrivao je samo natruhe nečega što je jednom davno veselo proždiralo svakakvo smeće.

Sljedeći dan igrali su se dalje.

„Gdje je Iva?“ upita Mia.

„Vjerojatno se još uvijek skriva“, odgovori Tomo.

„Naći ću je, ne brinite vi ništa!“ Luka borbeno odgovori.

„Opet želiš biti onaj koji žmiri?“ upita ga Petar.

„Da! Ne stajem dok ne pobijedim!“ Luka podigne šaku u zrak, prije nego se ostala djeca razbježe u svoja skrovišta i započne novo odbrojavanje.

Nije uspio pobijediti ni ovaj put.

Iva se jednostavno toliko dobro sakrila da je bilo sve više izgledno da je nikada neće pronaći.